

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΡΑΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἑλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμὲς 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τριμηνία δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀλύτου γρόσια διατριμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ Σκωτ. ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάρηνοι καὶ Τριμηνιαὶ ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην αὐγουστικοῦ μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἑρμιπιδίου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθήναι, 25 Ἰανουαρίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 8

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN WEBSTER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἦταν πολὺ νέα δὲταν ἔγραφε αὐτὸ
τὸ βιβλίον καὶ δὲν εἶχε βγεῖ ποτὲ τῆς
παρα πέρα ἀπὸ τὸ Χώγουορθ, τὸ χω-
ριὸ τῆς. Πῶς μπόρεσε νὰ φαντασθῇ
ἄλλους αὐτοὺς τοὺς τόπους ποὺ πα-
ρουσιάζει: στὸ μυθιστόρημά τῆς; Γιά
μένα ἓνα τέτοιο πράγμα θὰ ἦταν ἐν-
τελῶς ἀδύνατο. Καμμιά φορὰ μὲ
πάνε φόδος καὶ τρέμος μὴ τυχὸν
καὶ δὲν εἶμαι μεγαλοφυῆς. Θὰ ἦταν
σε ἀλήθεια πολὺ μεγάλη ἀπογοήτευ-
ση γιὰ σὰς, ἂν δὲν γινόμουν ποτὲ μου
μεγάλῃ συγγραφεὺς; Τὴν ἀνοιξή, ὅ-
ταν ἔλα εἶναι τόσο χλοερὰ καὶ ὡ-
ρατα καὶ ἀνθισμένα μού ἔρχεται με-
γάλη διάθεση νὰ φορτώσω τὰ μαθή-
ματα στὸν πετεινὸ καὶ νὰ βγῶ τρέ-
χοντας ἔξω στὸ βπαιθρο νὰ παίξω.
Εἶναι τόσο ὡρατα ἔξω στὰ χωράφια.
Εἶναι πολὺ πιδ δισκοεδαστικὸ νὰ ζῆ
κανεὶς ἓνα βιβλίον παρα νὰ τὸ γράφῃ.

Ω ! ! ! ! !

Αὐτὸ ἦταν ἓνα ξεφωνητὸ δικό μου,
ποὺ ἔκανε τὴν Σάλλυ καὶ τὴν Τζού-
λια κι' ἀκόμη καὶ τὴ Μεγάλη, νὰ
τρέξουν καὶ οἱ τρεῖς ἐδῶ ἀπὸ τίς κά-
μαρές τους. Ἀφορμὴ ἦταν μιὰ πε-
λωρία σαραντοποδαρούσα. Μόλις εἶ-
χα τελειώσει τὴν τελευταία μου φρά-
ση καὶ συλλογιζόμουν τί νὰ γράψω
παρακάτω—πάφ!— ἤρθε κι' ἔπεσε
ἀπὸ τὸ ταβάνι δίπλα μου. Στὸ φευ-
γικό μου πῆρα σῶαυρα δυὸ φλυτζάνια
ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ τσαγιού. Ἡ
Σάλλυ τῆς ἔδωσε μιὰ μὲ τὴν ἀνάπο-
δη τῆς βούρτσας τῶν μαλλιών μου—
δὲν θὰ μπόρεσω ποτὲ μου νὰ τὴν
ξαναμεταχειρισθῶ—καὶ σκότωσε τὸ
κεφάλι καὶ τὰ εἴκοσι μπροστινὰ πο-
δάκια. Ἡ οὐρὰ ὅμως καὶ τὰ εἴκοσι
πισινὰ ποδάκια τρύπησαν κάτω ἀπὸ
τὸ γραφεῖο καὶ τὴ γλύτωσαν.

Αὐτὸς ὁ κύργος καὶ ἐξαιτίας τῆς

ἡλικίας τοῦ καὶ ἐξαιτίας τοῦ κισσοῦ
ποὺ σκεπάζει τοὺς τοίχους εἶναι γε-
μάτος ἀπὸ σαραντοποδαρούσας. Εἶναι
φρικτὰ ζῶα. Θὰ προτιμοῦσα νάβρι-
σκα μιὰ τίγρη κάτω ἀπὸ τὸ κρεβ-
βάτι μου!

Τετάρτη 9 μ. μ.

Ὅλο καὶ ἀναποδιὲς μοῦ ἔτυχαν
σήμερα. Τὸ πρωὶ δὲν ἄκουσα τὸ κου-
δούνη γιὰ τὴν ἔγερση. Στὴ φούρια
μου νὰ βάλω βιαστικὰ τὰ παπούτσια
μου ἔσπασα τοῦ ἐνδὸς τὸ κορδόνι. Τὸ
κουμπὶ τοῦ κολλάρου μου, ἐκεῖ ποὺ
πήγαῖνα νὰ τὸ βάλω, μού γλύτωρσε
μέσα στὴν πλάτη μου. Ἐφτασα κα-
θυστερημένῃ καὶ στὸ πρόγευμα καὶ

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΑΝΝΑ ΚΙ' ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΕΣ

στο πρώτο μάθημα. Ήθελα να πάρω μαζί μου στυλόχαρτο και ο στυλόγράφος μου δεν έγραφε καθόλου. Στο μάθημα της τριγωνμετρίας ή καθηγήτριά μου και εγώ είχαμε μια μικρή λογομαχία για κάτι λογαριθμούς. Όταν κοιτάξα ύστερα το βιβλίο είδα πως είχε δίκιο αυτή και όχι εγώ. Το μεσημέρι για φαγητό είχαμε χορτόσουπα και άρνι βραστό. Τα συχαίνονται και τα δύο, μου θυμίζουν τα φαγητά του Αούλου. Ο τυχυδρόμος δεν έφερε για μένα τίποτε άλλο, παρά λογαριασμούς. (Πρέπει όμως να δημολογήσω πως δεν λαθαίνω και τίποτε άλλο, ή οικογένειά μου είναι από εκείνες που δεν τους άρρασει ή άλλη λογομαχία). Στο μάθημα των Αγγλικών σήμερα το απόγευμα μας έδωσαν ένα θέμα γραπτό που όλες παρέξηγησάμε τη σημασία του. Το πρωί επειδή έβρεχε δεν ήταν δυνατόν να παίξουμε τένις και καταφύγαμε στο γυμναστήριο. Εκεί, ή διπλανή μου, χωρίς να το θέλω, μου έδωσε μια στον άγκωνα με μια κορόνα. Γύρισα στην κλάμα μου και είδα πως μου είχαν στείλει από τη modistρα το καινούργιο μπλέ ανοιξιάτικο μου φόρεμα, αλλά όταν πήγα να το δοκιμάσω, μου έρχόταν τόσο στενό, ώστε ήταν αδύνατο να καθήσω. Σήμερα, Παρασκευή είναι ημέρα καθαριότητας και ή καθαρίστρα μου ανακάτεψε όλα τα χαρτιά που είχα επάνω στο γραφείο μου. Για γλυκό μας σερβίρισαν στο δείπνο ένα ανοιξίνο κατασκευασμα, καμωμένο από ζελατίνα και γάλα και νερό. Τώρα το βράδυ, εκεί που ξαπλώθηκα στην πολυθρόνα μου, αναστενάζοντας μ' ανακούφιση, γιατί νόμισα πως είχε πια τελειώσει αυτή ή πολυτάραχη για μένα ημέρα, κι' έτοιμαζόμουν να κοιμηθώ το βιβλίο μου και να αρχίσω να διαβάζω, χτυπάει ή πόρτα και μπαίνει μέσα ένα κορίτσι, ή Ακερλεβ. Ένα άσχημομούρικο, σαχλό και ήλιθιο κορίτσι, που στα λατινικά κάθεται κοντά μου γιατί το όνομά της αρχίζει από Αλφα (πως θάθελα να μ' είχε αναμάσει Προμπρόσκου ή κυρία Λίππετ). Αδτη λοιπόν ήρθε να με ρωτήσει αν το μάθημα της Δευτέρας αρχίζει από την παράγραφο 6η ή 7η και με την άφορητή αυτή έμεινε, παρακαλώ, ΜΙΑ ΟΛΟΚΑΗΡΗ ΩΡΑ! Τώρα μόλις έφυγε.

Σας έτυχε ποτέ να ξανακούσετε μια τέτοια άπελπιστική σειρά από αναποδιές; Τόν χαρακτήρα ενός ανθρώπου δεν τον δοκιμάζει κανείς μονάχα στις μεγάλες περιστάσεις της ζωής του. Σε μια κρίσιμη στιγμή της ζωής του κάθε άνθρωπος μπορεί

να σταθί ψηλά και να αντιμετωπίσει και την πιο συντριπτική τραγωδία με θάρρος κι' έγκαρτέρηση για να αντιμετωπίσει όμως τις μικροαναποδιές της ζωής μ' ένα χαμόγελο, γιατί αυτό μού φαίνεται στήληθει πως χρειάζεται να βλέπεις τα πράγματα από την εδύμη τους όψη.

Προς αυτή την κατεύθυνση θέλω να αναπτύξω τον χαρακτήρα μου. Αρχίζω να πιστεύω πως ή ζωή δεν είναι παρά ένα παιχνίδι που πρέπει να το παίξω με όσο μεγαλύτερη επιδεξιότητα μπορώ, αλλά και με απόλυτη τιμιότητα. Αν χάσω θα σηκώσω τους ώμους μου και θα γελάσω— και το ίδιο θα κάνω κι' αν κερδίσω.

Όπως κι' αν είναι τα πράγματα θα γίνω με καλή κοπέλλα. Δεν θα με ξανακούσετε ποτέ να παραπονεθώ, αγαπητέ μου Μπάρμπα-Μακροπόδη, επειδή ή Τζούλια φοράει μεταξωτές κάλτσες και επειδή οι σαραντοπαδαροσες πέφτουν από το ταβάνι.

Δική σας πάντα
Γιούντη

Απαντήστε μου γρήγορα
27 Μαΐου

Αξιότιμον κύριον Μπάρμπα-Μακροπόδη

Φίλε κύριε: Σας άγγελλω την λήψιν μιας επιστολής από μέρους της κυρίας Λίππετ. Έλπίζει ότι κάνω προόδους εις την καλήν συμπεριφοράν και εις τα μαθήματα. Επειδή είναι βεβαία ότι κατά πάσαν πιθανότητα δεν θα έχω πού να πάω για να περάσω τις διακοπές μου φέτος το καλοκαίρι, μού γράφει πως δεν έχει αντίρρηση να με δεχθί πίσω στο Αούλο, χωρίς άλλη πληρωμή για τα έξοδα της διατροφής μου από την προσωπική εργασία που θα προσφέρω, ως την εποχή που θα ανοίξη πάλι το Κολλέγιο.

ΜΕΣ ΤΟ ΔΕΙΠΑΝ ΤΩΝ ΓΚΡΙΣΕΡ

Προτιμώ να πεθάνω παρά να ξαναγορτώ εκεί.

Με όλη μου την ειλικρίνεια
Γερούσα Αμποι

Cher Μπάρμπα- Jambes-longues
Vous êtes un κουβαρντάς!

Je suis très heureuse για την έξοχή, parce-que je n'ai jamais été σε μια ferme dans ma vie και συχαίνωμουν σαν και τί να retourner chez Τζών Γκρισερ και να πλένω πιάτα tout l' été. Θά ήταν φόβος να συμβί quelque chose afreuse, parce-que j' ai perdu mon humilité d' autrefois et j' ai peur

que καρμιά μέρα θα ξεπούσα και θάσπαζα όλα τα φλυτζάνια και τα τσανάκια dans la maison.

Pardon brevete et χαρτί. Je ne peux pas στείλω de mes nouvelles parce que je suis dans γαλλικό μάθημα et j' ai peur que Monsieur le professeur θα με φωνάζη tout-de suite.

Με φώναζε!

Au revoir
Je vous aime beaucoup
Γιούντη

30 Μαΐου

Αγαπητέ Μπάρμπα-Μακροπόδη

Είδατε ποτέ σας το Κολλέγιο μας; (Αυτό είναι ρητορικό σχήμα όπως μας μαθαίνουν οι καθηγηταί μας και δεν πρέπει να σας κακοφανή). Τώρα τον Μάη είναι έξοχα εδώ. Όλοι οι θάμνοι είναι άνθισμένοι και τα δέντρα έχουν το πιο όμορφο χλοερό πράσινο χρώμα—άκμή και τα γέρικα πύκα φαίνονται δροσερά και νέα. Το γρασίδι είναι πιταλιόμένο με κίτρινολούλουδα και με εκατοντάδες κορίτσια με θαλασσιά και άσπρα και τριανταφυλλά φορέματα. Η καθαριά είναι χαρούμενη και ξένοιαστη γιατί κοντεύουν οι διακοπές και με την ιδέα αυτήν καρμιά δεν συλλογίζεται τις εξετάσεις.

Δεν είναι πολύ όμορφο να βρίσκεται κανείς σε τέτοια χαρούμενη φυσική διάθεση; Και, ή καλή μου Μπάρμπα-Μακροπόδη, εγώ είμαι ή πιο χαρούμενη απ' όλες. Γιατί δεν βρίσκομαι πια στο Αούλο. Γιατί δεν εργάζομαι πουθενά ως νταντά ή δικτυολόγος ή οικονομός. (Αυτό θα γινόμουν, έξερετε, αν δεν είσατε σεις).

Λυπάμαι τώρα για όλες τις περασμένες μου κακιές.

Λυπάμαι που αθθαδιάξα στην κυρία Λίππετ.

Λυπάμαι που καρμιά φορά τις έβρεχα στον Φρέντυ Πέρκινς.

Λυπάμαι που γέμιξα τη ζαχαριέρα με άλατι.

Λυπάμαι που έκανα γκριμάτσες πίσω από τις πλάτες των κυριών Συμβούλων.

Θά είμαι καλή και γλυκαία κι' ευγενική με τον καθένα, γιατί είμαι τόσο εύτυχομένη. Και τουτό το καλοκαίρι θα γράψω και θ' αρχίσω να γίνουμαι μεγάλη συγγραφέας. Δεν είναι αυτές σπουδαίες αποφάσεις; Είδατε τί περίφημο χαρακτήρα που κοντεύω ν' αποκτήσω; Το κρύο κι' ή παγωνιά τον μαρκίνουν κάπως, αλλά με τη θαλπωρή του ήλιου ανοίγει και άνθίζει σαν λουλούδι.

Το ίδιο συμβαίνει και με τον κα-

ΟΙ ΓΑΤΕΣ ΤΗΣ ΔΑΝΑΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η.—Συνέχεια των καμωμάτων του Φουφούλη

Φοβήθηκα μη μπήκε κανένας σκύλος στο κοττέσι κι' έτρεξα να τον διώξω. Το βρήκα άνάστατο. Τα κοττοπουλάκια, τρομαγμένα, έφευγαν απ' όλες τις μεριές, κι' οι δυο μεγάλες κλώσσες, με άνασχηκόμενα τα φτερά και άγριοπατά τα μάτια, προσπαθούσαν να φοβίσουν... ποιόν; — το Φουφούλη! 'Ο κακόμοιρος είχε χωθεί μέσα σε μια κλούβα κι' οι κόττες δεν τον άφιναν να βγί από κεί. Αλοκλεισμένος, φυλακισμένος!

Δεν μπορούσα να περάσω το συρματοπλέγμα, που θα τρυπούσε τα γυμνά μου πόδια. Γύρισα λοιπόν στο σπίτι, άρπαξα μια ταβανόσκουπα και μ' αδτη φοβέρισα τις κόττες. Προαγματικώς φοβήθησαν έφυγαν με τα κοττοπουλάκια τους κι' έτσι ο Φουφούλης μπόρεσε να βγί από τη φυλακή του.

'Ο μπαμπάς, που τα έμαθε αυτά, μού ειπε: — Μην τα βάζεις με τις κόττες. Πάσες φορές ο Φουφούλης σου τους έφαγε παιδιά τους!

θένα. Δεν παραδέχομαι τη θεωρία πως ή δυστυχία και ο πόνος κι' οι πικρίες δίνουν μεγαλύτερη ήθεκή δύναμη στον άνθρωπο. Μόνον οι εύτυχομένοι είναι εκείνοι που ξεχειλίζουν από καλωσύνη. Δεν έχω πολύ μεγάλη εμπιστοσύνη στους μισάνθρωπους. ('Ωραία λέξη, ή; Τώρα την έμαθα!') Έσεις; αγαπητέ μου μπαμπά, δεν είσθε βέβαια μισάνθρωπος. Έτσι δεν είναι;

Είχα άρχισι το γράμμα μου μιλώντας σας για το Κολλέγιο μας. Θά ήθελα να έρχόσαστε εδώ για να το επισκεφθίτε και να μ' έχετε έμένα μαζί σας για να σας κάνω τον οδηγό. Θά σας τριγυρούσα παντού και θά σας έλεγα:

(Ακολουθεί)

Μετάφρασις Γ. Τ. και Α. Α.

ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

'Εχω, άστεία δε σας κάνω, 'Ένα γοκίνο άεροπλάνο, Που πετά βορρά και νότο Μ' ένα ασήγγο για πιλότο!

Τά φτερά του τεντωμένα, Είναι κόκκινα βαμμένα Κι' ός τα σύννεφα έσοχίζει, 'Η μηχανή του μουρουρίζει.

Στις αήλης το μικρό χόρο, Κάνω τον άεροπόρο, Κι' αν σας πώ πήγα στον Άρη, Μή με πητε καυχισόρη.

Το άεροπλάνο μου δεν είναι Σιδερένιο, δεσ και κήνις, Δεν μού τδδωσε κανένας Κι' ούτε μοιάζει με της Νένας

Το άλουμίνιο που ή μαμά της Της έπήρε σ' όνομά της 'Απ' του Ζήση την παράγια 'Εβδομηνταπέντε φράγκα...

'Η μαμά μου'έμε δουλεύει Και δεν έχει ναξέδοδης Χρήματα και να σκορπάη 'Όσο και να μ' αγαπάη...

Το άεροπλάνο το δικό μου Είναι ένα κολλι του δρόμου, Που χτες βράδυ κάτω απ' τ' άστρα, Τόπιασα μέσα στη γλάστρα!

'Από χτες, μούγινε φίλος 'Ο μικρός έτοτος γούλλος, Με κλωστή τον έχω δέσει Και πετάει όπου τ' άρέσει.

Κρ, κρ, κρ, φωνάζει όκείνο, Κι' εγώ την κλωστή μακρόνιο Και ηγναίει και ηγναίει Και σε σύννεφα άνεβαίει.

Φτερά κάνει απ' τη χαρά μου Κι' ή μικρούτσικη καρδιά μου Και σε' αλήθεια το πιστεύω, Πώς μαζί του ταξιδεύω!

ΕΙΤΑ ΜΠΟΥΜΗ

'Από «Το Μαγικό Φλόουτο»

Απαγορεύεται ή άναδημοσίευση

ποτέ δεν θάκανε τέτοια πράγματα. Να πνίξη, ναρπάξη, να κλέψη; Μπα, Θεός φυλάξοι! Ποτέ!

'Εγώ θύμωσα πάλι. Αφού δεν μπορούσα πια να υπερασπισθώ τον Φουφούλη, θέλησα να κατηγορήσω τον Κόντε:

— Μην το λέτε αυτό, μπαμπά, γιατί κι' ο Κόντες σας...

— Ποτέ! μ' έκοψε ο μπαμπάς ποτέ! 'Ο Κόντες μου...

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ Ο Η'

Αγαπητοί μου,

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ απέθανε—ζήτησε ο Βασιλεύς! Αυτά λένε όταν πεθαίνει ένας εστεμμένος και τον διαδέχεται την ίδια στιγμή ο πρωτότοκος του, όπως έγινε τώρα στην Αγγλία όπου, ύστερ' από 25 χρόνων βασιλεία, πέθανε ο γηραιός Γεώργιος ο Ε', κι' ανακηρύχθηκε άμεσα ο διάδοχος πρίγκιψ της Ουαλλίας και βασιλεύς της Αγγλίας και Ιρλανδίας και αυτοκράτωρ των Ινδιών με το όνομα Έδουάρδος ο Η'. Κι' επειδή αυτός είναι άνομπαντος, διάδοχος του ανακηρύχθηκε ο αδελφός του, ο δευτερότοκος δούξ της Υόρκης, κι' αυτό τον πάλι διάδοχος ή μικρή, χαριτωμένη του κόρη Έλισάβετ. Έκτακτη, αλήθεια, ή τύχη της βασιλικής αυτής πριγκιπέσσας. Αν και κόρη ενός δευτερότοκου, μιά μέρα, πιθανώτατα, θάβηθε στο θρόνο της Αγγλίας, σαν τη προάμμη της Βικτωρία και τη μακρινή πρόγογο και συνονόμητη Έλισάβετ. Γιατί λένε πως ο θεός της, ο σημερινός βασιλεύς, δεν σκοπεύει να παντρευτεί, κι' είτε πεθάνη πρώτα από τον αδελφό του, είτε κατόπι, θά τον διαδεχθεί, έμμεσα ή άμεσα, αυτή ο διάδοχος του διαδόχου.

Αλλ' ως γυρίζουμε στο θεό της, τον σημερινό βασιλέα. Αν ο πατέρας του, ο Γεώργιος Ε', σάθηκε Ένας καλός βασιλεύς, αυτός, καθ' όλα τα φαινόμενα, θάναδειχθη ένας βασιλεύς μεγάλος. Γιατί και σαν διάδοχος πρίγκιψ της Ουαλλίας σάθηκε μιά «προσωπικότης» και κατόρθωσε να γίνει γνωστότατος και δημοφιλέστατος σ' όλον τον κόσμο. Δεν είναι μόνο που ανατράφηκε με τη μεγαλύτερη επιμέλεια για τον κραταιότερο θρόνο της Εθρώπης είναι και που γεννήθηκε μ' ένα πλήθος προσωπικά χαρίσματα που δυνκμώθηκαν με την ανατροφή. Είναι έξυπνος, αγαθός, γενναίος, τολμηρός, ριψοκίνδυνος και, προπάντων, ευαίσθητος στους πόνους και στις δυστυχίες των ανθρώπων. Κι' ακόμα ευγλωττος πολύ. Μιλεί άραία, πειστικά, με χιούμορ, σαν Άγγλος που είναι, κι' έξασκεί παντού μιά άκατανίκητη γοητεία. Όλην του τη ζωή την πέρασε ταξιδεύοντας, στην πατρίδα του, στην Εθρώπη, στις Ινδίες, στην Αμερική. Και πάντα για τα συμφέροντα—πολιτικά, έμπορικά, βιομηχανικά—της Αυτοκρατορίας, που την εξυπνήρησε όσο λίγοι Άγγλοι ως τώρα. Γι' αυτό τον έλεγαν

«κομμι-δουαγιαζερ της Μεγάλης Βρετανίας». Περιττό να πούμε πόσο ώφέλησαν τον ίδιο τα πολυαριθμα αυτά ταξίδια, πόσα πράγματα είδε κι' έμαθε γυρίζοντας τον κόσμο. Περισσότερο όμως τον ώφέλησε, σφυρηλατώντας την ψυχή του και μορφώνοντας τον χαρακτήρα του, ή τετραχρονη διηγεσία του στο στρατό, τον καιρό του μεγάλου πολέμου. Έκει, πραγματικώς, είδε κι' έμαθε πολλά. Κι' αν, όπως περιμένουν έλοι, θάναδειχθη τώρα ένας μεγάλος βασιλεύς, ή κυριώτερη αίτια θά είναι πού έζησε τόσον καιρό τη ζωή του πολέμου κι' είδε από κοντά τις φρίκες του και τις άθλιότητες, μά και τους ήρωϊσμούς και τις θυσίες των ανθρώπων για τις πατρίδες τους και τους βασιλείς τους.

Απειρα ανέκδοτα κυκλοφορούν για τον τώος πρίγκιπα της Ουαλλίας. Ένα μόνο θά σάς διηγηθώ, μά χαριτωμένο. Νεώτατος ακόμα, άγαπούσε τα σπόρ, τα κυνήγια, τάλογα και, με μιά αδάμαστη θέληση και τόλημη, άψηφουσε κάθε κίνδυνο, κάθε εμπόδιο, κι' έννοσσε να δαμάζει και το πιο άτιθάσσο άλογο. Πολλές φορές έπεφτε κάτω, χτυπούσε, πληγωνόταν' δεν τον ένουαζε, τη δουλειά του να κάνει μόνο. Έννοιαζε όμως τους άλλους. Τι διάβολο! πρίγκιψ της Ουαλλίας ήταν αυτός, διάδοχος του θρόνου, έπρεπε να προσέχη και τη ζωή του, την άκεραιότητα τουλάχιστο του σώματός του... Μιά μέρα, στο κυνήγι, τον άπάντησε ένας χωριάτης. Δεν τον έννώριζε προσωπικά: από το έξωτερικό του όμως κατάλαβε πως ήταν κάποιος ευγενής, από την ακολουθία ίσως του διαδόχου, και τον ρώτησε:

—Η άφεντιά σου ελέπει καμμιά φορά τον πρίγκιπα της Ουαλλίας;

—Ναι, συχνά, του άποκρίθηκε.

—Δέν του λές, σε παρακαλώ—έξακολούθησε ο χωριάτης με θυμό—να προσέχη και λίγο; Έτσι συχνά που πέφτει από τάλογο, καμμιά ώρα θά σπάση το πόδι του.

—Καλά, θά το πώ, είπε ο διάδοχος για να τον ευχαριστήσει.

Κι' έκαμε να φύγη. Μά οά να μετάνιωσε, ξαναγύρισε κι' είπε στο χωριάτη, κι' αυτός με κάποιο θυμό:

—Και τί σε νοιάζει σένα, αν θά σπάση το πόδι του; Δικό του δέν είναι; Άς το σπάση επιτέλους για να βάλη γνώση!

Εδύωξ, ο νεαρός πρίγκιψ της Ουαλλίας; ο σημερινός Έδουάρδος Η', μεγαλώνοντας, έβαλε γνώση χωρίς να σπάση κανένα του πόδι.

Σας ασπάζομαι. ΦΑΙΔΩΝ

ΑΝΔΕΡΣΕΝ ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

—Συνέχεια από το προηγούμενο—

Τα φάρια πηδούσαν έξω απ' το νερό στην επιφάνεια της λίμνης. Σε κάθε άχτίδα ήλιου χόρευαν πλήθος μυγάκια. Και κει κάτω, στην κορφή του βράχου που στεφάνωνε τα άφρισμένα κύματα της θάλασσας, βρισκόταν θρονιασμένο το Καλοκαίρι, το ίδιο το Καλοκαίρι σ' όλην την άρρευνητή του όμορφιά, και δροσιμένο από το μπάνιο του, στέγνωνε στον ήλιο, ένω ή άρμη τουαζε από τα μαλλιά του. Γύρω του ή φύση έμοιαζε σαν ναχε ξαναγεννηθη. Όλα ήταν πλούσια, γεμάτα σφρίγγος και ζωή. Ήταν το Καλοκαίρι, το ζεστό, το ποθητό, το γόνιμο Καλοκαίρι.

Όλη ή άτμόσφαιρα ευώδιαζε από ένα γλυκό και εύχάριστο άρωμα που έβγαине από τα λιβάδια τα σπαρμένα με τριφύλλι όπου μάζωναν το μέλι τους οι βουερές μέλισσες γύρω από τα χαλάσματα της παλιάς εκκλησίας. Τα άγκάθια φύτρωναν και μπλέκουνταν άναμεταξύ τους γύρω από τη μαρμαρίνη Άγια Τράπεζα που την είχαν λευκάνει και στιλβάσει οι βροχές. Έκει είχε έγκαστα στήσει την κυψέλη της ή βασιλισσα με το μελίσι της, κι' έκει ζυμώνονταν οι κερήβρες και φυλαγόταν το μέλι. Μόνο το Καλοκαίρι, δίπλα στην όμορφη γυναίκα του, απολάμβανε το θέαμα αυτό και γι' αυτούς τους δυο μόνονα ήταν γεμάτη ή Άγια Τράπεζα με τ' αγαθά που πρόσφερε ή φύση.

Και το βράδυ ο ουρανός έφεγγε με χίλια χρυσά φωτά, όπως ποτέ καμιά εκκλησία δέν ήταν φωτισμένη μ' όλα της τα καντήλια, και στο διάστημα που χωρίζει την νύχτα από την ημέρα το φεγγάρι σκόρπιζε το γλυκό του φως. Ήταν Καλοκαίρι!

Και πέρασαν οι μέρες κι' οι βδομάδες. Τα τροχισμένα δρεπάνια των θεριστάδων άστραφταν άνάμεσα στα στάχυα. Τα κλαδιά απ' τις μηλιές έγενναν κάτω από το βάρος των χρυσών και κόκκινων καρπών της. Τα κλήματα, κρθόντικα κάτω από τα πλατειά τους φύλλα τα βαριά κίτρινα ή κόκκινα τσαμπιά τους, περιέμεναν τον τρυγητή που θά κουβαλούσε τα γινωμένα σταφύλια στο πατητήρι όπου θά χυνόταν ποτάμι το αίμα τους. Το άγιόκλημα σάλευε τα μακριά κλωνάρια του στην αύρα που σκορπιζόταν ένα γλυκό και λεπτό άρωμα γύρω του, και κάτω από τις φωνητικές, όπου τα φουντούκια κρέμουνταν ως την άκρη από το τελευταίο

κλωνοράκι, ήταν γεμένοι και ξεκουράζονταν ένας άντρας και μιά γυναίκα,—το Καλοκαίρι και ή γλυκειά συντρόφισσά του.

Τι πλούτος, τί άφθονία, φώναζε ξυπνώντας ή γυναίκα. Απ' όλες τις μεριές μάς πλημμυρίζουν τα δώρα τουδρανοδ. Τα μάτια γοητεύει το θέαμα της εύτυχίας και της καλοσύνης που είναι άπλωμένο γύρω τους κι' ώστόσο δέν ξέρω για ποιό λόγο νοιώθω έλο και μεγαλύτερη την ανάγκη της γαλήνης, της ήσυχίας. Ποθώ κάτι που κι' έγώ ή ίδια δέν μπορώ να το έκφρασθώ. Κοίταξε, πάλι άρχισαν να όργώνουν τα χωράφια. Η γη ποτέ δέν δίνει τόσα, όσα για να χορτάση την άπληστία των ανθρώπων. Και για ιδές, οι πελαργοί μαζεύονται και πετούνε πίσω από το άλέτρι. Μπροστά-μπροστά βλέπω τα δυο πουλιά που μάς έφεραν από την Αίγυπτο σχίζοντας τους αϊθέρες. Θυμάσαι πως ήρθαμε, παιδιά άκόμη, σ' αυτή τη χώρα του Βοριά; Φέραμε μαζί μας τα λουλούδια, τον ευεργετικό ήλιο και την πράσινη στολή των δέντρων. Τοβτες τις τελευταίες ημέρες ο άνεμος τά ξετίναζε τα δέντρα. Τα τρυφερά τους φύλλα έχασαν το χλωρό πράσινο χρώμα τους. Έγιναν οκοορα και μαυριδερά σαν τα φύλλα από τα δέντρα του Νοτιά. Αν τουλάχιστον ήταν στολισμένα, όπως εκείνα, με χρυσούς καρπούς.

—Θέλεις να ιδής χρυσάφια; έκανε το Καλοκαίρι. Νάτα!

Σήκωσε το χέρι του και έλα τα φύλλα του δάσους ντόθηκαν με πορφύρα και χρυσάφι και τα πιο πλούσια χρώματα άπλώθηκαν στους δασωμένους τόπους. Οι φραγές, όπου άνθιζαν τα άγριοτριαντάφυλλα, γέμισαν κατκόκκινα κομπάνια; βαρείασαμπα από κατκάμυρα μουρα κρεμάστηκαν από τον βάρτο. Τα κάστανα και τα μαρόνια έπεφταν γινωμένα πιά και γυαλιστερά χάμω στο χώμα σχίζοντας τη χνουδιτή τους θήκη και στο βάθος του δάσους οι βιολέτες άνθισαν για δεύτερη φορά.

Μά ή Βασιλισσα της Χρονιάς όσο πήγαινε γινόταν και πιο χλωμή κι άσπαπλή.

Ο άνεμος φυσάει κρυαδερός, άναστένανε και ή νύχτα κουβαλάει μαζί της ύγρες όμίχλες. Νοστάληγησα τη χώρα που γεννήθηκα.

Έδλεπε τους πελαργούς να πετούν και να φεύγουν ο ένας ύστερα απ' τον άλλον και τους άπλωνε τα χέρια. Κοίταζε τις φωλιές που είχαν μείνει άδειες. Στη μιά είχε άνθισει το κίτρινολούδο, στην άλλη ή πικραλίδα σάλευε το ντελικάτο λουλουδάκι

της. Και τα σπουργίτια πετούσαν από τη μιά στην άλλη και τις εξέταζαν έλες.

Γκουιλλερί, γκουιλλερί, έλεγαν καθέννας με τον τρόπο του. Ο άφέντης έφυγε. Δίχως άλλο δέν μπορεί να όποφέρει τον άνεμο που φυσάει και γι' αυτό άφησε τον τόπο μας και πάει σ' άλλους. Άς πάη στο καλό!

Τα φύλλα στο δάσος γίνονταν κάθε μέρα και πιο κίτρινα. Έπεφταν άπαντωτά το ένα στάλλο και ο άνεμος τά σήκωνε ψηλά, τά στριφογύριζε και τά έσερε μακριά. Η έποχή βρισκόταν στο τέλος της. Η Βασιλισσα της Χρονιάς ξαπλώθηκε επάνω στα πεσμένα φύλλα και κοιτάζε με θολά και βουρλωμένα μάτια το άστρο της ημέρας που έμοιαζε σαν ξεθωριασμένο κι' είχε χάσει την πρώτη του λάμψη. Ένα φάσμα δυνάτο τίναζε τα κλαδιά του δέντρου απ' όπου έπεσε ολόκληρη βροχή από ξερόφυ-

«Εσύ έχεις άκόμη την έξουσία στα χέρια σου, είπε ο άγγελος των Χριστουγέννων.» (Σελ. 89, στ. γ'.)

λα. Κι' όταν πέρασε ο άνεμοστρόβιλος ή Βασιλισσα της Χρονιάς είχε χαθεί. Μόνο μιά πεταλούδα, ή τελευταία του φθινοπώρου, πετούσε στον κρυαδερόν άέρα.

Και τότε ήρθαν οι όμίχλες. Μιά παγωμένη πνοή φύσηξε και οι νύχτες έγιναν πιο μεγάλες και πιο σκοτεινές. Ο Βασιλιάς της Χρονιάς στεκόταν όρθος με τα μαλλιά του άσπρισμένα. Δεν το καταλάβαινε όμως πως ήταν ο μπούκλες των μαλλιών του που γυάλιζαν έτσι κατάνευσε. Νόμιζε πως έπεφταν άσπρες νιφάδες απ' τον ουρανό και σκάλωναν στα μαλλιά. Και στάληθαι σε λίγο ένα λεπτό στρώμα χιονισό σκέπασε τους κάμπους.

Οι καμπάνες από τις εκκλησίες άρχισαν να σημαίνουν για τα Χριστούγεννα.

Οι καμπάνες σημαίνουν για εκείνους που γεννιόνται τώρα, είπε ο βασιλιάς. Σε λίγο ο καινούργιος βασιλιάς και ή καινούργια βασίλισσα θά

γεννηθούν και έγώ θά πάω, όπως πήγε κιόλας ή γυναίκα μου, να αναπαυθώ στο άστρο που άκτινοβολεί τη ζωή και τη ζέση.

Και μέσα στο δάσος των ελάτων που ήταν καταπράσινο μέλο το παγωμένο άστρο σεντόνι που σκέπαζε τη γη, ο Άγγελος των Χριστουγέννων διάλεγε τα δέντρα που θά στόλιζαν το γιορτινό του τραπέζι.

Είθε να βασιλεύη ή χαρά και ή αγαλλίαση σε κάθε στίτι γύρω από τα πράσινα κλαδιά του δέντρου, είπε ο Βασιλιάς της Χρονιάς.

Μέσα σε λίγες βδομάδες είχε γίνει γέρος, πολύ γέρος και κάτασπρος σαν το χιόνι από την κορυφή ως τα νύχια.

Πλησιάζει ο καιρός για να ξεκουρασθώ, πρόσθεσε κατόπι, ο καιρός που το νέο ζευγάρι της χρονιάς που έρχεται, θά πάρη από τα χέρια μου την κορώνα μου και το σκήπτρο μου.

Μά εσύ όμως έχεις άκόμη την έξουσία στα χέρια σου, είπε ο Άγγελος των Χριστουγέννων. Δεν σου επιτρέπεται να αναπαυθής από τώρα. Σκέπασε ζεστά με το χιόνι τους σπόρους που κοιμούνται στο δρυμένο χώμα. Υπόμεινε μ' έγκατέρηση να γιορτάζουν και να όνομάζουν έναν καινούργιο βασιλιά, ένω εσύ κρατάς άκόμη το σκήπτρο στα χέρια σου. Υπόμεινε μ' έγκατέρηση να σε ρίχνουν στη λήθη, ένόσω είσαι άκόμη ζωντανός. Η ώρα της απολύτρωσης θά φτάση για σένα, όταν θά έρθη ή Άνοιξη.

Και τότε θά έρθη ή Άνοιξη; ρώτησε ο Βασιλιάς της Χρονιάς που τώρα είχε γίνει ο γέρο-Χειμώνας.

—Θάρθη μαζί με τους πελαργούς.

Και με τα κάτασπρα γένια και μαλλιά του, με το κρό στην καρδιά, φορτωμένος από χιόνια, αλλά δυνατός σαν τις χειμωνιάτικες θύελλες και σκληρός σαν τον πάγο, ο γέρο-Χειμώνας κάθησε στην κορφή από το ψήλωμα το σκεπασμένο ολόκληρο από χιόνι, με τα μάτια κερφωμένα κατά τον Νοτιά. Το χιόνι έτριζε, ο πάγος έσπαζε, τα κοράκια και οι καρακίτες ξεχώριζαν κατάνευρα μέσα στον μολυβένο ουρανό και στην κατάνευκη γη. Ο άνεμος δέν φυσούσε καθόλου και ο Χειμώνας καθόταν ακούνητος με σφιγμένες τις γραθιές του. Τότε τα σπουργίτια έκαναν πάλι μιά βόλτα έξω από την πολιτεία και ήρθαν και ρώτησαν:

—Ποιος είναι αυτός ο γέρος εκεί κάτω;

(Το τέλος στο έρχόμενο)

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΟΙ

«Οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον» λέει τὸ ἀρχαῖο ρητό. Καὶ νὰ κί' ἕνα παράδειγμα ἀκόμη σὲ τὰς ἀλλὰ:

Ἡ στενογραφία, ποὺ τόσο πολὺ χρησιμοποιεῖται σήμερα κί' ἔχει πάλαι μὴ τόσο μεγάλη διάδοσιν ὡς ὅλο τὸν κόσμον, τὸ ξέρετε πῶς δὲν εἶναι καινούργια εφεύρεσις; Καὶ θὰ τὸ φαντασθῶσατε ποτέ σας διὰ τὴν ἐδίδασκαν καὶ τὴν χρησιμοποιούσαν στὴν Ρώμην τὴν ἐποχὴ τοῦ Κικέρωνος; Κί' ὅμως ὁ ἴδιος ὁ Κικέρων τὸ ἀναφέρει καὶ λέει πῶς χρησιμοποίησε τοὺς στενογράφους σὲ μίαν ὄρισμένη περίπτωσιν.

Ἦθελε νὰ ἔχη τὸ πιστὸ καίμενο ἀπὸ τοὺς λόγους ποὺ ἐπρόκειτο νὰ βγάλῃ στὴ Σύγκλητον ὁ Κάτων. Γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ λοιπὸν αὐτὸ ἐκέλευσε, ὅπως γράφει κάποιος σύγχρονός του «γραφεῖς ποὺ εἶχαν πολὺ ἑλαφρὸ χέρι — ὅπως ἄλλωςτε πρέπει νὰ ἔχουν κί' οἱ σημερινοὶ στενογράφοι — ποὺ τοὺς εἶχε ἀπὸ πρὶν διδάξει ὀρισμένα σημεῖα ποὺ μὲ λίγες γραμμὰς ἰσοδυναμοῦσαν καὶ ἀνικαθιστοῦσαν ὀλόκληρον σειράν γραμμάτων. Τοὺς γραφεῖς αὐτοὺς τοὺς εἶχε τοποθετήσῃ σὲ διάφορα σημεῖα τῆς Συγκλήτου καὶ ἀπὸ τῆς σημειώσεως τοὺς κατόρθωσε μὲ σχετικὴν εὐκολίαν νὰ συνκαρμολογήσῃ ὀλόκληρον τὸν λόγον».

Λοιπὸν τί λέτε γιὰ τὴν ἀπρόοπτη αὐτὴ ἀποκάλυψιν;

ἘΝΑ ΩΡΑΙΟ ΠΑΙΝΧΙΔΑΚΙ ΓΙΑ ΤΗ ΜΙΚΡΗ ΣΑΣ ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ

Βλέπετε αὐτὸ τὸ καρτσάκι καὶ τὴν κουνίτσα στὴν εἰκόνα; Τί νόστιμα παιχιδάκια γιὰ τὴ μικρὴ σας ἀδελφούλα. Κί' ὅμως μπορεῖτε νὰ τὰ κάνετε μόναι σας μὲ τὸν εὐκολώτερον

τρόπον καὶ νὰ τῆς δώσατε μίαν μεγάλην χαρὰ ποὺ θὰ κάνῃ καὶ σὰς νὰ χαρῆτε.

Τὰ παιχιδάκια αὐτὰ γίνονται μὲ καρυδότσουφλα. Μὴν ἐπιχειρήσατε ὅμως νὰ κόψετε τὸ καρύδι μὲ μαχαίρι ἢ μὲ σουγιά. Ὁ κόπος θὰ πάῃ χαμένος καὶ ὑπάρχει φόβος νὰ σπάσῃ καὶ ἡ μύτη τοῦ μαχαιριοῦ. Τὸ καταλληλότερον ἐργαλεῖο γιὰ τὴ δουλειὰ αὐτὴ εἶναι αὐτὸ ποὺ βλέπετε στὴν εἰκόνα μὲ ἀρ. 1. Δὲν ἔχετε ἀνάγκη νὰ τ' ἀγοράσατε, γιὰτί θὰ τὸ κατα-

«Ὁ Κικέρων χρησιμοποιούσε στενογράφους»

σκεύαστε μόνος σας περνώντας μίαν παλιὰ σακκοράφα ἢ μίαν παλιὰ βελόνα τοῦ πλεξίματος σ' ἕνα χοντρὸ φελλό. Γιὰ νὰ κόψετε ἢ νὰ τρυπήσετε τὸ καρύδι μὲ τὸ περίεργον αὐτὸ ἐργαλεῖο ἀρκεῖ νὰ κοκκινήσατε καλὰ στὴ φωτιά τὴν μύτη τῆς βελόνας. Μόλις βάλετε τὴν κοκκινισμένη μύτη ἐπάνω στὴ φλούδα τοῦ καρυδιοῦ θὰ τὴν κόψῃ ὡς μέσα σὰν νὰ ἦταν ἀπὸ βούτυρον. Ὅταν ἐρχίξῃ νὰ κρουῖν τὸ καρύδι τρίβετε ἑλαφρὰ τὴν καμμένη ἀκρὴν μ' ἕνα γυαλόχαρτον ψιλὸ γιὰ νὰ φύγῃ ἡ μαυρίλα τοῦ καψίματος. Τὸ καρυδότσουφλό σας θὰ μοιάξῃ σὰν κομμένο μὲ τὸ καλύτερον νυστέρι.

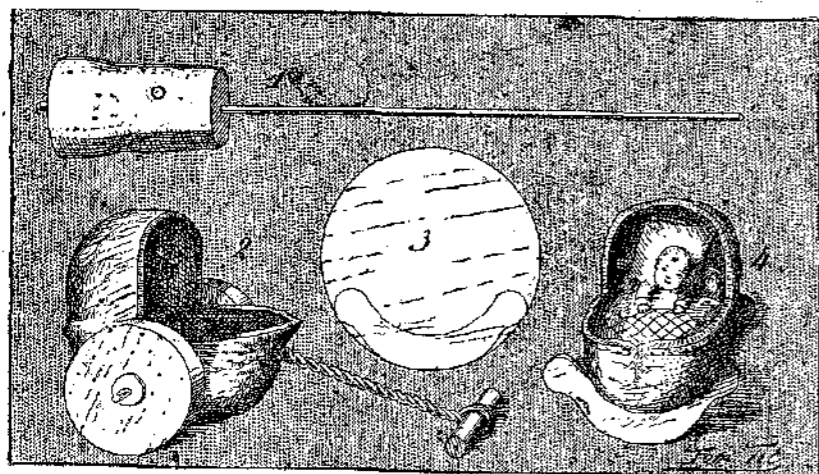
Ἄς δοῦμε τώρα πῶς γίνονται τὰ δύο παιχιδάκια ποὺ φαίνονται στὴν εἰκόνα:

Τὸ καρτσάκι γίνεται ἀπὸ μισὸν καρυδότσουφλον κί' ἀπὸ ἕνα τέταρτον — ἀπὸ τὸ ἴδιον καρύδι ἂν εἶναι δυνατόν γιὰ νὰ ἐφαρμόξῃ καλὰ — ποὺ τὸ ἔχετε κόψει τοῦ πλάτους.

Στὸ κάτω μέρος τοῦ καρτσοῦ ἀνοίγετε ἀπὸ δύο τρυπίτσες. Ἀνάμεσα ἀπὸ αὐτὰς τῆς τρυπίτσες περνάτε ἀπὸ τὴ μίαν ἀκρὴν στὴν ἄλλη ἕνα σπέρτον ποὺ τοῦ στρογγυλεῖτε τῆς μύτης του. Τὸ σπέρτον αὐτὸ θὰ σὰς χρησιμεύσῃ γι' ἀξονα τοῦ καρτσοῦ. Στῆς ἀκρὲς ποὺ περισσεύουν θὰ περάσατε τῆς ρόδες τοῦ ἀμαξιοῦ τῆς ὁποῖας κάνετε ἀπὸ δύο στρογγυλὰς φέτες φελλοῦ στὸ μέγεθος ποὺ δείχνει ἡ εἰκόνα, καὶ σὲ πλάτος 1 ἐνὸς πόντου. Στὴ μέση κάθε ρόδας θὰ ἀνοίξετε μίαν τρύπα στρογγυλὴ μὲ τὸ ἐργαλεῖο σας καὶ ὅταν τῆς περάσατε στὸν ἀξονα θὰ τῆς στερεώσατε μ' ἕνα κομμάτι καρτόνι κομμένο ἀπὸ ἐπισκεπτήριον. Νὰ προσέξετε ὥστε οἱ ρόδες νὰ γυρίζουν ἐλεύθερα στὸν ἀξονα καὶ τὸ καρτονάκι νὰ μὴν ἀκούνητο στὴ θέσιν του. Στὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ ἀμαξιοῦ ἀνοίγετε μίαν ἄλλην τρύπα ἀπ' ὅπου θὰ περνάτῃ τὸ τιμόνι. Αὐτὸ τὸ κατασκευάζετε μ' ἕνα σύρμα ποὺ τὸ στρίβετε σὰν κορδόνι καὶ τὸ περνάτε ἀπὸ τὴν τρύπα. Στὴν μίαν ἀκρὴν ἀπὸ τὸ σύρμα περνάτε ἕνα στρογγυλὸ ξυλάκι ἢ ἕνα κομματάκι ἀπὸ μολυβδοκόνδυλον γιὰ νὰ σέρνεται εὐκόλως τὸ καρτόνι. Τὸ σύρμα ποὺ εἶναι περασμένον στὸ ἐσωτερικὸν τοῦ καρτσοῦ τὸ ξεστρίβετε λιγάκι καὶ τὸ στερεώνετε ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο γιὰ νὰ μὴ φύγῃ.

Προτοῦ νὰ κολλήσατε τὴν κουνίτσα στὸ καρτσάκι ἂν θέλετε βάζετε ἕνα μπαγκάκι ἢ νὰ τὸ γαρνίρετε ἀπὸ μέσα ὅπως τὴν κουνίτσα.

Ὅσο γιὰ τὴν κουνίτσα, αὐτὴν τὴν κάνετε μὲ μισὸν καρυδότσουφλον καὶ μ' ἕνα κομμάτι ἀκόμη κολλημένο ἀπὸ πάνω ἀκριθῶς ὅπως στὸ καρτόνι. Γιὰ νὰ κουνιέται κόβετε σ' ἕνα κομμάτι φελλοῦ, ὅπως τὸ δείχνει ἡ εἰκόνα 3 δύο μισοφέγγαρα. Ἄν δὲν ἔχετε φελλό κόβετε τὰ κομμάτια αὐτὰ σὲ χαρτόνι. Κατόπιν τὰ κολλάτε στὴν κουνίτσα μὲ λίγη γόμμα ἢ βουλοκέρι. Τὸ βάθος τῆς κουνίτσας τὸ γαρνίρετε μὲ λίγη βάρτα, — ἂν βρῆτε ροζ ἢ θαλασσινὰ ἀκόμη καλύτερα — κάνετε ἕνα μαξιλάρι πάλι ἀπὸ βάρτα καὶ βάζετε μέσα στὸ καρτσάκι μίαν μικροσκο-

Ἐνα καρτσάκι καὶ μίαν κουνίτσα ἀπὸ καρυδότσουφλα.

πικὴ κουνίτσα ποὺ θὰ μπορέσατε εὐκόλως νὰ βρῆτε σὲ ὅλα τὰ ἐμπορικάκια. Μ' ἕνα κομμάτι ἀτλάξιν, κάνετε μίαν κουβερτούλα καὶ σκεπάζετε τὸ μωρό. Καὶ ὕστερα προσφέρετε αὐτὰ τὰ δύο χαριτωμένα δωρά στὴν ἀδελφούλα τῆς καὶ κάνετε γούστο μὲ τὴν χαρὰ τῆς.

ἘΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΔΕΝΤΡΟ

Σὲ πολλὰ νησιά τῆς Ὀκεανίας βρίσκεται ἕνα δέντρο πολὺ περίεργον. Τὸ ὕψος του δὲν ξεπερνάει τὰ δύο μέτρα καὶ ἀπὸ τὴν κορυφὴν του φυτρώνουν, ἀπὸ τὸ ἴδιον σχεδὸν σημεῖον ἕνα πλήθος κλαδιὰ, ποὺ ἔχουν ὅλα τὸ ἴδιον μᾶκρος καὶ τὸ ἴδιον πλάτος, εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐλόγιστα καὶ ἔτσι ὅπως ἀπλώνονται γύρω-γύρω κάνουν τὸ δέντρο νὰ μοιάξῃ μ' ἕνα πελώριον παρασόλι. Ὅστε φύλλα ὅστις καρπὸς βγάζει τὸ περίεργον αὐτὸ δέντρο. Εἰ-

ναι σὰν νὰ ποῦμε ἕνα ζωντανὸν σκελετόν. Ἄμα τὸ χαράξῃ κανεὶς βγάξῃ ἕνα ὕψος ποὺ ἔχει θεραπευτικὰς ιδιότητες. Καὶ τὸ ξύλον του, ὅταν ξεραθῇ, καίγεται γρήγορα κί' εὐκόλως σὰν χαρτί, χωρὶς νὰ βγάξῃ διόλου ζέστη.

Ἡ ΑΡΑΧΝΗ ΚΟΤΟΠΟΥΛΟ.

Στὴ Νότιον Ἀμερικὴν ζεῖ μίαν πελώρια ἀράχνη ποὺ στὴ γλώσσα τοῦ τόπου τὴν ὀνομάζουν ἡ «ἀράχνη κοτόπουλου». Ἡ ἀράχνη αὐτὴ ἀντὶ νὰ κυνηγᾷ μύγες ἢ ἄλλα ἕντομα, κυνηγᾷ τὰ μικρὰ μικρὰ πουλάκια, τὰ παπαγάλια, τὰ κολιμπρί καὶ ἄλλα ἐξωτικά πουλιά ποὺ ἀφθονοῦν στὴν παρθέναν δάση τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Τὰ παραμονεθεὶς κρυμμένη πίσω ἀπ' ἕνα κλαδί κί' ὅταν πετᾷ σὲ χαμηλὸ ὕψος ὁρμάει ἐπάνω τους, τὰ γράπώνει ἀπὸ τὸ λαϊκὸ καὶ τὰ πνίγει.

ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Μὰ οὔτε ἡ θεωρία δὲν τοῦ ἔλειπε, γιὰτ' εἶχε μελετήσει πολὺ. Κατάβηθα, ὁ Ἀντιφέρ ἦταν περὶφανερός γιὰ τὸν ἀνεψιὸν του. Μόνον ποὺ θὰ ὄνειρευόταν ἴσως γι' αὐτὸν πλουσιώτερη νόφη, γιὰτ' ἦταν παιδί μὲ μεγάλην ἀξία, ὅπως καὶ γιὰ τὴν ἀνεψία του πλουσιώτερον γαμπρό, ἀφοῦ εἶχε τόσα προτερήματα...

Ὡστόσο ἡ Νανὸν κί' ἡ Ἐνογάτη ταχτοποίησαν ὅσο μποροῦσαν τὴν κάμαρα τοῦ φοβεροῦ ἀνθρώπου ποὺ, ἐπειδὴ δὲν ἦταν τρόπος νὰ τοῦ ταχτοποιήσουν καὶ τὸ κεφάλιν, ἐξακολούθησαν νὰ σουλατσᾶν καὶ ν' ἀφρίζῃ Ἡ θύελλα δὲν εἶχε περάσει κί' ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴν μποροῦσε νὰ πῆσῃ κεραυνός. Ὅταν κοίταζε μάλιστα τὸ βαρόμετρο ποὺ ἦταν κρεμασμένον στὴν τοίχον, ὁ θυμὸς του, θάλαγες, μεγάλωνε, γιὰτί τὸ πιστὸ κί' εὐλασθητὸ ὄργανον ἐπέμενε νὰ δείχνῃ καλοκαιρία.

— Δὲν γύρισε λοιπὸν ὁ Ζωχέλ; ρώτησε σταματώντας ἀπὸτομα μπροστὰ στὴν Ἐνογάτη.

— Ὅχι, θεῖε μου.
— Κί' εἶναι δέκα ἡ ὥρα!
— Ὅχι, θεῖε μου!
— Νὰ ἴδῃς ποὺ θάχασε τὸ τραῖνον.
— Ὅχι, θεῖε μου!
— Ἐ, μὰ δὲ θὰ πάψῃς κιὰ νὰ μοῦ ἀντιλέγῃς;
— Ὅχι, θεῖε μου!

Μ' ὅλα τ' ἀπεγνωσμένα νεύματα τῆς Νανὸν, ἡ Ἐνογάτη ἐξακολούθησε νὰ ὑπερασπίζεται τὸν ἐξάδελ-

φὸ τῆς ποὺ τόσο ἀδίκως τὸν κατηγοροῦσε ὁ παράξενος θεῖος της. Χωρὶς ἄλλο, ὁ κεραυνὸς δὲν ἦταν μακριά. Δὲν ὑπῆρχε τάχα κί' κανὲν ἀλεξικέραυνον; Μὰ ναι, ὑπῆρχε. Καὶ γι' αὐτὸ ἡ Νανὸν κί' ἡ κόρη τῆς τοακίσθησαν νὰ ὑπακούσουν, ὅταν ὁ Ἀντιφέρ φώναξε μὲ στενωτόρεια φωνή:

— Νὰ πάτε ἀμέσως νὰ μοῦ φέρετε τὸν Τρεγκομαῖν.

— Παναγιὰ μου, νὰ τὸν βροῦμε στὸ σπιτί! ἔλεγον ἐκεῖνες καθὼς ἔτρεχαν στὸ δρόμον.

Τὸν βρῆκαν. Κί' ὕστερ' ἀπὸ πέντε λεπτά ὁ Ζίλδης Τρεγκομαῖν ἔμπαινε στὴν κάμαρα τοῦ Ἀντιφέρ.

Ἦταν πενηντάρης καὶ, σὰν τὸν γείτονά του, εἶχε μείνει ἀνόπαντρος, εἶχε ταξιδέψῃ πολὺ σὰν ἐκεῖνον καὶ δὲν ταξίδευε πιά σὰν ἐκεῖνον. Ἀλλὰ ἐδῶ οἱ ὁμοιότητες τελείωναν. Ὁ Ζίλδης Τρεγκομαῖν ἦταν τόσο ἥσυχος, φιλόσοφος καὶ καλόβολος, ὅσο ὁ ἄλλος ζωντῆς, εὐερέθιστος καὶ δύσκολος. Μὰ καὶ στὸ ἐξωτερικὸν οἱ δύο γείτονες καὶ συνάδελφοι ἦταν ἀκόμα πιδ ἀνόμοιοι. Ἡ φιλία τους ὥστόσο ἦταν στενὴ, ἂν καὶ δὲν ἦταν τόσο εὐκόλο γιὰ τὸν Ζίλδαν νάχη ἕνα τόσο ἰδιότροπον φίλον σὰν τὸν Πέτρο.

Εἶπαμε πῶς ὁ καπετάν Ἀντιφέρ εἶχε ταξιδέψῃ σ' ὅλες τῆς θάλασσας. Δὲν μποροῦσε νὰ ποῦμε τὸ ἴδιον καὶ γιὰ τὸν Τρεγκομαῖν. Γιὰς χήρας, εἶχ' ἐξαιρεθεῖ ἀπὸ τὸ ναυτικὸν καὶ δὲν ὑπηρέτησε ποτὲ ἐντὶ πολεμικά. Δὲν εἶχε ἴδει τὴ Μάγνην παρὰ μόνον ἀπὸ τὰ ὑψώματα τοῦ Καγκάλ ἢ ἀπὸ τὸ

Ὁ Ἰούλιος Βέρν σὲ ἡλικία ἐβδόμηνα ἐτῶν

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν εγκρίνεται, ούτε ανα-
κρίνεται, αν δεν συνοδεύεται από το δικαίωμα,
δρ. 10. — Τα εγκρινόμενα ή ανακρινόμενα ισχύουν
από την 30 Νοεμβρίου 1936. Όσα συνοδεύονται από
Α. ή ημίονο σε ετήσια, και δώδεκα από Κ, σε κριτήρια

Νέα Ψευδώνυμα: Ατρήμιος Θα-
λασσοπόρος, α. (Π); Ραθυμιοτάκι, α.
(ΣΣ). Ανατολίτης, α. (άδελφος ΕΣ).
Σωπετός, α. (ΡΦ). Ιούλιος Κασσαρ,
α. (ΚΑ). Άρσέν Λουκέν, α. (ΚΚ).
Τρελλοκόμιστο, κ. (ΕΠ). Κύνειον Άσ-
μα, κ. (ΝΙ). Αστραπόβροντο, α.
(ΓΚ). Αίγλη, κ. (...). Αυδία, κ. (ΑΒ).
Μπούλι, κ. (ΜΚ). Κόρη των Κυμά-
των, κ. (ΜΚ). Τυρταίος, α. (ΝΧ). Σε-
νιτεμένο Πειραιωτάκι, α. (ΓΑ). Όρει-
νός Κροκόρας, α. (ΣΧ). Πούλια, κ.
(ΟΚ). Άγλαυρος, α. (ΙΔ). Μποζάμπο,
κ. (ΗΚ). Ήρωας του 13, α. (ΤΙ).

Άναγνώσεις Ψευδωνύμων: Ξαν-
θός Δόκιμος, α. Άσμα των Άγγέλων,
κ. Χρυσή Άκτίνα, κ. Μυστηριώδης, κ.
Όλόχαρη, κ. Γρίφος, κ. Φίλημα Σκιάς,
κ. Ξανθομαλλούσα, κ. Γλόβρα, κ. Χα-
θιάρα, κ. Τάσος Λούζης, α. Ηλέκτρα,
κ. Τρύπα στο Νερό, κ. Άπλη Καρδιά, α.
Γαλιάθ, α. Φοίβη, κ.

Ή Διάπλσις άσπάζεται τούς φίλους
της: Ένδοξον Έλλάδα (μετά χαράς)
χωριετισμός στον άδελφό σου που ελπίζω
νά μή με ξεχάσει, όπως κι' εγώ θά τον
θυμώμαι πάντα) Τρελλό Διαβολάκι (κι'
εγώ χάρω πολύ γράφω μου κάπου-κάπου
και γιά νά συνηθίζεις) Άστρο Άρατά-
κι (χαίρω που έβγαλες μυαλό και τώρα
θά μου γράφεις συχνά· τουλάχιστο ως νά
«ξεμακιστής» πάλι με τίς τρέλλες του
καλοκαιριού...) Δεμοκρατωγιστήν (τό
«Πεντελικό» θέλει με ίσως· τό «λυώνω»
τού γράφουμε με ύψιλον χωρίς λόγο· μπορεί
νά θέλει με έψιλον γιώτα «λειώνω»· ά-
πό τό «λετός» έχεις δικιο, στην αριθμηση
των Πνευμ. Άσκήσεων του 2ου φύλλου έ-
γινε λάθος: από τό 12 πήδησαμε στο 21
κι' εξακολούθησαμε έτσι· άλλα δεν σημαί-
νει, στις άδσεις θά βάζετα στις τόν αριθμό
που βλέπετα σε κάθε «Άσκηση» Πείριπια
Ξερών (σδγς! στο έρχόμενο θά γράψω
γιά την ώραία αυτή γιορτή που έδωσε ή
«Διαπλαστική Συντροφιά» σας) Μοδιανό
Ζιζάνιο (άνανήσρα· ω, δεν ήταν φόδος
«νά τό πετάξω σε χαμηλά γυνιά» γράφω
μου φροδύ) Βισπραχτοράκι (μά κι' εγώ
γιά εθάρρυση σου τό δημοσίευσα, ώστε
περιμένο κι' άλλα καλύτερα) Τριαντα-
φυλλένιαν (χαίρω πολύ αυτό, καθώς θά
είδες, σοδ ένέκρινα γράφω μου) Ξύλλο-
γον Άρασκείαδων Ψυχοκώπ (εδχαρι-
στώ πολύ και γιά τά δύο νέα ξεπαθώμα-
τα) Βιολέτιαν (εστειλα' πολύ καλά δλ'
αυτό που κάνεις, πρέπει όμως νά οίκνο-
μης λίγον καιρό και γιά μένα· χαίρω που
σ' έχουν ένθουσιασμένην τά φτεινά μου)
Νευρόπαστο (αυτό τό σήμερα θά γρά-
ψω, δ κάμορος νά χαλάσει, νά τό λές
συχνά· και νάρχησις νά λαδαίνης μέρος
στούς Διαγωνισμούς των Άδσεων' και γιά
τόν τρέχοντα είσαι ακόμα σε καιρό) Φροδύ
-Φροδύ (χαίρω πολύ κι' εδχαριστώ γιά δ-
λα· θά είδες την εδχαρηση του ψευδωνύμου
σου· ελπίζω νά μου γράφεις τακτικά) Ίω-
να Παλλάτος (Όδηγώ και λισόχαρτο ε-
στειλα' καλή επιτυχία) Α. Α. Άποστο-
λάκιαν (έλαθα, εδχαριστώ, εστειλα' βε-
βαίως έχεις τό δικαίωμα) Έλευθ. Θ.
Κωνσταντινίδην, «Μαθητικήν Συντρο-
φιάν» κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαθα μετά την 5
Ίανουαρίου, εδπαντήσω, στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τού 27ου Διαγωνισμού. Αί λύσεις
του φύλλου του τούτου δεικται μέχρι 25 Μαρτίου.

78. Συλλαβογράφος
Νότα, μέλος, κρητικό,
Κάνουνε—τί ξαφνικό! —
Της Έλλάδας κάποια πόλη
Που ήνε γνωστήον όλαι.
Κεραμίδες Γάτος

79. Μεταγραμματισμός
Βγάλε Λάμβδα, βάζω Φι
Κι' από του Αιγαίου νησι,
Σ' άλλο στη στιγμή πηγαίνω
Μακρομένο.
Άγγορολογιώτατες

80. Τονόγράφος
Πόλη άρχαίας περιφημής
Τόν τόνο κατεβάσεις,
Κι' ένα κοινό φράσιμο,
Άν θέλης, δοκιμάσεις.
Βεδούνιος

81. Αναγραμματισμός
Τό καύκαλό της καμωμένο
Άπ' τον παλιόσο Έμφη,
Λύρα γλυκιά, μελωδική.
Μά τώσ' αναγραμματισμένο,
Έχει γεννήσει ένα παιδί
Και κάθεται... με τη μαμμή.
Κίτρινη Άράχνη

82. Γωνία μετά Πυραμίδος
+ * * * * * = Μέταλλον
+ + * * * * * = Άρσενια
+ + + * * * * * = Χώρα Άφρικής
+ + + + * * * * * = Άρχαίος Ιατρος
+ + + + * * * * * = Άστειρισμός
+ + * * * * * = Ψυχρά χώρα
+ * * * * * = Θεά όλυμπία

Είς την πυραμίδα εν της κορυφής
κατά σειράν: σύμφωνον, υίος του Ία-
κώβ, κατοικία πολλών ανθρώπων, κρά-
τος της Εδρώπης. Είς τό μέσον οι τέσ-
σαρες σταυροί: κατοικίδιον.
Χριστιάνα

83-87. Μαγικών Γράμμα
Τη άνταλλαγή ενός γράματος εις
εκάστην των κάτωτω λέξεων δι' ενός
άλλου, πάντοτε του αυτού, νά σχημα-
τισθούν άνευ αναγραμματισμού άλλαι
τόσαι λέξεις:
σπάρος, Σόδος, Μήδεια, Λοδία, αύτη.
Άνθος Άνεμώνης

88. Φωνηεντόλιπον
δς - κν - κκς Ροδία

89. Γρίφος
κα αμ
πο πο αμ αμ
πο πο πο εθ γ' δν
πο πο πο αμ αμ
πο πο αμ
Κλέφτης του 21

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσεων του φύλλ. 46
589. Πηγάδι (π, γά, δπ). — 590. Μι-
γάς-Μίδας. — 591. Νάθαν. — 592. Ό μη-
ρός, ή Μοίρα, τό μύρον. — 593.

Η Λ Ε Κ Τ Ρ Α 591. Π Τ Ο Λ Ε -
Ρ Σ Δ Μ Α Ι Ο Σ (τε-
ρ Α λεία, δημος,
Σ Ι Κ Ε Α Ι Α Μ λαιμός, έμός,
Ε Α Γ Α Μάτος, άτιός,
Μ Ρ Γ Σ Ίμαλία, Σπέ-
Ε Α λ τσαι). — 595 -
Α Ι 599. Διά τού
Η Α Μ: μάγος, μέ-
λος, μόλις, Σόμος, άμαθής. — 600. Ή
Διάπλσις μάς τέρπει και μάς διδά-
σκει. — 601. Άνω σχώμεν τάς καρδίας.
(άνω,σχ' ομ, έν τας καρ, δια ς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΣ' - 92]
Την «Διαπλαστικήν Συντροφίαν» θερμώς
εδχαριστώ διά τας εδχάς.
Άγγορολογιώτατος

[ΑΣ' - 93]
Εξακολουθώ άνταλλαγήν Μικρών Μυστι-
κών. Προσοχή! έλλαγή Διευθύνσεως:
Κύριον Παύλιν Ε. Ε. Ο. Ο. Καλάμας, διά:
Ξανθόν Δόκιμον

[ΑΣ' - 94]
Πρωτοπαίνοντας στην κίνηση, χαίρε-
τώ όλον τον Διαπλαστικόσο.
Ίππόκτης της Άρας

[ΑΣ' - 95]
Αλληλογράφω και άνταλλάσσω Μ. Μο-
στικά. Στείλατε: Εδστράτιον Πατασ-
λιάν, Άρταν, διά:
Ίππόκτην της Άρας

[ΑΣ' - 96]
Κίτρινη Μαργαρίτα, είσαι Γυμνασιού;
Κ' Αν ναι, θέλεις νά γνωρισθώμε;
Σ. Α. Ψ.

[ΑΣ' - 97]
Συγχαίρομεν την Άρασκείαδα Νο 1
γιά τό βραδειον επιμελείας που πήρα.
Σ. Α. Ψ.

[ΑΣ' - 98]
Ψ' ΕΥΤΕΣ, ΒΑΑΤΕ ΤΑ ΑΥΝΑΤΑ ΣΑΣ
(ΑΣ' - 15 και 18).
Σ. Α. Ψ.

[ΑΣ' - 99]
Ρόδα-Αίνα, δεν είμαι ή Άλίκη, άλ-
λά... βρές με. Μύρτις, δεν είμαι ε,
άλλά ή...
Μπουμπιλ

[ΑΣ' - 100]
Αλληλογράφω, άνταλλάσσω τετραδικάκια
με διαπλαστικούς 12-14 έτών. Νι-
κόλαον Μαγκαφα, Κάροστον, διά:
Αίγλη

[ΑΣ' - 101]
Αγαπητά Μπετόβεν. Σ' εδχαριστούμε.
Αδέσσο και από έμάς θερμές εδχές.
Μυαλομένος Τελλός, Νευρο-
οισαστο, Μεντζές, Άγριοβούλοδο.

[ΑΣ' - 102]
Εαδελφούλη Μπετόβεν, με ξεχάσεις στάς
εδχάς σου... ε; Δέν τό περιμένα.
Θαλασσόλυκος

[ΑΣ' - 103]
Μακίνοντας στην έμορφη οίκογένειά
σας ως νέο σας εδερφάκι, σάς χαι-
ρετώ.
Ήπειροτόπουλο

[ΑΣ' - 104]
Η «Διαπλαστική Συντροφιά» αυτής
Η τις άγιες και χαρούμενες ήμέρες των
εορτών διοργάνωσε παιδικό χορό. Στο χο-
ρό παρευρίσκονταν 50 περίπου άτομα, ή-
λικίας 14-20 έτών. Επιτυχία εξαίρετική.
Μπουφές πλοδαίος. Ός επισφράγισης δέ
της δλης τελετής ήλθε ένα ωραιότατο και
φαντασμαγορικό δέντρο. Ό Ξύλλογος πρό-
πει νά καυχάται γιά αυτή του την επι-
τυχία.

Ό της προπαγάνδας: <Σ>
[ΑΣ' - 105]

Ταξιδιώτη, γιατί δεν γράφεις; Σπρίγγ,
Savez vous pour quoi les bébés
του κύκλου μας μάς πήραν στο μαζέ;
Τάσος

[ΑΣ' - 106]
Όσο διαπλαστούλα επιθυμούν νάλ-
ληλογραφήσομε—πλήν της Σπρίγγας
—άς μου γράψουν: Διευθύνσο (ΑΣ' - 178).
ΤΑΣΟΣ ΛΟΥΖΗΣ